

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/5/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200393
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:5021200393.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený: Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 929 691 proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, IČO: 00 151 866, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ Slovenská správa ciest, Investičná výstavba a správa ciest - Žilina, so sídlom M. Rázusa 104/A, 010 01 Žilina, 2/ Obec Porúbka, Porúbka 29, 013 11 Porúbka a 3/ Obec Lietavská Lúčka, Lietavská Lúčka, Cementárska 271/3, 013 11 Lietavská Lúčka, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OOP3-2021/017412-002 zo dňa 24. júna 2021, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-30S/143/2021 zo dňa 13. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Návrh žalobcu na prerušenie kasačného konania sa zamietá.
- III. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia (ďalej len „prvostupňový orgán“) ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 56 písm. b) zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o posudzovaní vplyvov“ alebo „zákon EIA“) rozhodol podľa § 29 ods. 2 zákona o posudzovaní vplyvov, na základe zámeru k navrhovanej činnosti „I/64 PORÚBKA - MOST 107“, ktorý predložil navrhovateľ, Slovenská správa ciest, IVSC Žilina a po vykonaní zisťovacieho konania o posudzovaní navrhovanej činnosti podľa § 29 zákona o posudzovaní vplyvov a zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodnutím č. OU-ZA-OSZP3-2020/026490-014 zo dňa 18. novembra 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že navrhovaná činnosť - „I/64 PORÚBKA - MOST 107“ navrhovateľa, Slovenská správa ciest, IVSC Žilina, sa nebude posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov a pre uvedenú činnosť je možné požiadať o povolenie podľa osobitných predpisov.

2. Ďalej uložil opatrenia, ktoré musia byť v ďalšom konaní o povolení činnosti rešpektované, a to:

a) Pri vykonávaní zemných prác prijať účinné opatrenia na zamedzenie prípadného úniku ropných látok zo strojných mechanizmov a riešenie prípadných havarijných stavov

b) Pred podaním návrhu na začatie konania o povolení navrhovanej činnosti požiadať v súlade s § 16a zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) (ďalej len „vodný zákon“) príslušný orgán štátnej vodnej správy o vydanie rozhodnutia, či ide o navrhovanú činnosť podľa § 16 ods. 6 písm. b) vodného zákona.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OOP3-2021/017412-002 zo dňa 24. júna 2021 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie pred správnym súdom

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Žiline, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátiť na prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania práva na náhradu trov konania a priznania odkladného účinku správnej žalobe.

5. Na základe § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Žiline, Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne na Správny súd v Banskej Bystrici vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov. Vec bola na základe uvedenej zmeny právnej úpravy náhodným výberom pridelená senátu Správneho súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. ZA-30S/143/2021.

6. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom sp. zn. ZA-30S/143/2021 zo dňa 13. septembra 2023, rozhodol tak, že žalobu v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú.

7. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia a rozhodnutia žalovaného je nedostatočné, pričom neobsahuje správnu úvahu, ktorou sa správne orgány riadili pri vydaní napadnutých rozhodnutí. Naopak podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutia spĺňajú náležitosti rozhodnutí v zmysle správneho poriadku, sú dostatočne odôvodnené a poskytujú dostatočný záver o tom, že v rámci zisťovacieho konania bola navrhovaná činnosť z hľadiska povahy a rozsahu navrhovanej činnosti, miesta jej vykonávania a očakávaných vplyvov na životné prostredie a zdravie obyvateľov, možnosti realizácie opatrení navrhnutých v zámere na odstránenie a zmiernenie nepriaznivých dopadov navrhovanej činnosti na životné prostredie a zdravie obyvateľov dostatočne vyhodnotená správnym orgánom, pričom táto navrhovaná činnosť nemá negatívny vplyv na životné prostredie v danej lokalite.

8. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil všeobecnú námietku nezákonnosti, keďže bola uvedená bez konkrétnej skutkovej a právnej argumentácie. Správny súd dodal, že pri všeobecnej správnej žalobe nie je oprávnený rozširovať žalobné námietky, konkretizovať žalobné námietky alebo vyhľadávať nezákonnosti v postupe a rozhodnutiach orgánov verejnej správy nad rozsah žalobných námietok.

9. Na základe uvedeného vyhodnotil ako nedôvodné všeobecné námietky a konštatácie o nesúlade napadnutého rozhodnutia, resp. postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, v spojitosti s účelom Aarhuského dohovoru, či námietky o porušení zásad uplatňovaných v správnom konaní. Rovnako ako nedôvodné vyhodnotil aj všeobecné námietky, podľa ktorých zistený skutkový stav, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu.

10. Podľa správneho súdu odôvodnenie rozhodnutia žalovaného dáva presvedčivú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku vzniku účastníctva žalobcu v prvostupňovom konaní. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s poukazom na relevantné ustanovenia zákona o posudzovaní vplyvov a správneho poriadku uviedol, že žalobcovi doručení e-mailu zo dňa 2. júna 2020 prvostupňovému orgánu, ktorého obsahom bolo odôvodnené písomné stanovisko k zámeru podľa § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov, nevzniklo postavenie účastníka konania z dôvodu, že podanie vykonané prostredníctvom e-mailu bez autorizácie podľa zákona o e-Governmente, ktoré nebolo následne doplnené v listinnej podobe, v elektronickej podobe s autorizáciou alebo ústne do zápisnice, nemožno považovať za podanie vykonané v súlade s ustanovením § 19 správneho poriadku a správny orgán na dodatočné doplnenie podania nevyzýva.

11. Z tohto dôvodu žalobcom doručené stanovisko zo dňa 2. júna 2020 k zámeru navrhovanej činnosti v zmysle ustanovenia § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov, ktoré nebolo v lehote troch pracovných dní doplnené v podobe, s ktorou zákon spája právne účinky, nemohlo vyvolať zamýšľané právne účinky a nahliada sa naň ako by nebolo vôbec podané. Žalovaný pritom dodal, že žalobcovi vzniklo účastníctvo až následne podaním odvolania, ako to vyplýva z ustanovenia § 24 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov.

12. Žalobca teda zmeškal zákonnú lehotu podľa ustanovenia § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov, podľa ktorého verejnosť môže doručiť svoje písomné stanovisko k zámeru príslušnému orgánu do 21 dní od zverejnenia zámeru na webovom sídle ministerstva alebo od zverejnenia oznámenia, čím sa pripravil o možnosť podať pripomienky k predmetnej navrhovanej činnosti v rámci zisťovacieho konania, pričom na podanie pripomienok nie je zákonom určený ani inštitút odvolacieho konania.

13. Žalovaný podľa názoru správneho súdu dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo prvostupňový orgán nekonal so žalobcom ako s účastníkom konania, pričom postup prvostupňového orgánu ako aj svoj postup odôvodnil aplikáciou relevantných ustanovení zákona o posudzovaní vplyvov a ustanovení správneho poriadku.

14. Podľa správneho súdu neobstoja ani námietky, podľa ktorých prvostupňové rozhodnutie neobsahuje ani jedno z opatrení, ktoré navrhoval žalobca v rámci pripomienok. Uvedené pripomienky bolo možné uplatniť v prípade, ak by žalobca v postavení dotknutej verejnosti prejavil záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene a na konaní o jej povolení jedným zo spôsobov uvedených v ustanovení § 24 ods. 3 písm. a) až d) zákona o posudzovaní vplyvov, avšak v prejednávacom prípade žalobca ako dotknutá verejnosť neprejavil záujem spôsobom, ktorý predpokladá zákon.

15. Správny súd má za to, že prvostupňový orgán vyhodnotil pripomienky, ktoré mu boli kvalifikovane doručené zo strany dotknutých orgánov. Povoľujúci orgán a dotknuté orgány vyslovili vo svojich stanoviskách názor, že odporúčajú ukončiť proces posudzovania v zisťovacom konaní. Zároveň však prvostupňový orgán akceptoval podmienky Okresného úradu Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia na úseku štátnej vodnej správy, pričom tieto podmienky sú obsiahnuté vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Zo zhodnotenia predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti vyplýva, že sa nepredpokladajú také negatívne vplyvy, ktoré by mali za následok významné zhoršenie stavu životného prostredia a zdravia obyvateľov v záujmovom území oproti existujúcemu stavu, ktoré by bolo potrebné ďalej posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov.

16. Podľa názoru správneho súdu je správny orgán povinný následne vyhodnocovať len také pripomienky, ktoré sú podané zákonom predpokladaným spôsobom, pričom svoje závery je povinný náležite odôvodniť len vo vzťahu k tým pripomienkam, ktoré sú kvalifikovane podané v zmysle zákona o posudzovaní vplyvov. Navyše správny súd poznamenal, že z obsahu jednotlivých pripomienok, ktoré vzniesol žalobca v rámci podaného odvolania, neuviedol žiadne konkrétne dôvody, z ktorých by vyplývalo, že navrhovaná činnosť predloženého zámeru negatívne ovplyvní životné prostredie v danej lokalite.

17. Námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku, vyhodnotil rovnako ako nedôvodnú, keďže túto povinnosť ukladá zákon správne mu orgánu len vo vzťahu k účastníkom konania a zúčastneným osobám a pokiaľ účastiť žalobcovi v konaní pred správnym orgánom z vyššie uvedených dôvodov nevzniklo, nedošlo zo strany prvostupňového orgánu k jeho porušeniu.

18. Správny súd sa ďalej stotožnil so záverom žalovaného, že konzultácie v zmysle ustanovenia § 63 zákona o posudzovaní vplyvov sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe voľnej úvahy zváži vhodnosť ich vykonania.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

19. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie. Zároveň uplatnil právo na náhradu trov konania.

20. Kasačný súd z obsahu kasačnej sťažnosti zistil, že obsahuje množstvo všeobecných a nekonkrétnych vyjadrení, ktoré vysvetľujú napríklad aktívnu vecnú legitimáciu zainteresovanej verejnosti podľa SSP a pravidlá interpretácie právnych noriem so zdôraznením potreby aplikácie systematického výkladu. Sťažovateľ opakovane vyzdvihoval svoju činnosť, ktorej snahou je maximalizácia dosahovania dobrého stavu životného prostredia. Kasačný súd vzhľadom na všeobecnosť kasačnej sťažnosti vylúčil nasledovné kasačné námietky.

21. Sťažovateľ v úvode kasačnej sťažnosti namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutí správnych orgánov, keďže sa nestotožnil s prijatým záverom, že zámer nespôsobuje významné vplyvy na životné prostredie, ktorý je podľa sťažovateľa nepodložený. Uvedené rozhodnutia podľa sťažovateľa obsahovali iba vecné vyhodnotenie bez právneho posúdenia, v dôsledku čoho nemohol správne žalobu založiť na porušení konkrétnych hmotnoprávnych predpisoch.

22. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že jeho námietky a pripomienky boli relevantné, pričom bolo úlohou súdu sa týmito námietkami riadne vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia. Rovnako sťažovateľ brojil proti konštatovaniu správneho súdu ohľadom všeobecnosti správnej žaloby, pričom uvádza citáciu, ktorú mal uviesť správny súd, avšak jej znenie v skutočnosti v rozhodnutí správneho súdu absentuje.

23. Sťažovateľ sa nestotožnil ani s názorom správneho súdu, že správny orgán prihliada iba na pripomienky, ktoré sú doručené správne orgánu v súlade so zákonom o posudzovaní vplyvov za subsidiárnej aplikácie ustanovení správneho poriadku v zmysle § 64 zákona o posudzovaní vplyvov. Podľa sťažovateľa má správny orgán povinnosť vysporiadať sa aj s argumentáciou uvedenou v odvolaní, tak ako keby boli pripomienky riadne uplatnené v konaní, keďže smerujú k naplneniu účelu konania o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Argumentoval pritom s poukazom § 24 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov.

24. Správny súd podľa sťažovateľa opomenul potrebu plniť osobitné normy smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej len „smernica EIA,“). Rozhodnutie prvostupňového orgánu považuje sťažovateľ za nezákonné aj z dôvodu, že formálne sú síce náležitosti výroku rozhodnutia upravené v § 29 ods. 13 zákona o posudzovaní vplyvov ale materiálne v § 17 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí v účinnom znení (ďalej len „zákon o životnom prostredí“). Tieto požiadavky správny súd podľa žalobcu zľahčoval rovnako ako zľahčoval obsah žaloby a dôslednosť pri postupe správnych orgánov.

25. Ďalej namietal nesprávne zverejnenie všetkých informácií na webovom sídle Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, keď správne orgány podľa jeho názoru konali v rozpore s ustanovením § 24 ods. 1 písm. i) zákona o posudzovaní vplyvov. Sťažovateľ poukazoval na to, že termín „povolenie“ užívaný týmto ustanovením je potrebné vykladať širšie v súlade so smernicou EIA a mal by zahŕňať všetky rozhodnutia podľa zákona o posudzovaní vplyvov, nielen záverečné stanovisko.

26. Podľa sťažovateľa mal správny orgán povinnosť v súlade s § 29 ods. 3 zákona o posudzovaní vplyvov zverejniť aj vyjadrenia dotknutých orgánov, verejnosti a doplňujúce informácie. Odkaz na ustanovenie § 23 správneho poriadku je podľa sťažovateľa v tomto prípade nesprávny. Podľa sťažovateľa nezverejnením informácií v súlade so smernicou EIA (stanoviská dotknutých orgánov a stanoviská verejnosti) došlo k zmareniu možnosti efektívne podať voči prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie v zmysle § 24 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov.

27. Sťažovateľ namietal, že mu bolo znemožnené vykonať konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov, čím samotné konanie podľa tohto zákona bolo nezákonné, čo v ďalšom kroku spôsobilo nezákonnosť samotného rozhodnutia zo zisťovacieho konania. V tomto smere uvádzal, že ich účel slúži na zabezpečenie odbornej diskusie a ak si verejnosť konzultáciu uplatní, správny orgán má úradnú povinnosť konzultáciu zvolať. Nesúhlasil, že zaslaním odôvodneného vyjadrenia alebo vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia sa naplnila podstata konzultácie, nakoľko je to osobitný inštitút s osobitnými náležitosťami, pričom písomné konzultácie sa vykonávajú výlučne vo výnimočných prípadoch (napríklad počas mimoriadnej situácie).

28. Sťažovateľ zároveň navrhol, aby sa kasačný súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami:

a) Či samotná podobnosť jednotlivých podaní a žalôb sťažovateľa je zneužívaním práva, ktoré priznáva Smernica EIA verejnosti.

b) Či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu ku konzultáciám je v súlade so Smernicou EIA.

c) Či výklad práva, ktorý aplikujú správne orgány vo vzťahu ku nutnosti zverejňovania informácií pre verejnosť sú v súlade so Smernicou EIA.

d) Či neaplikácia prevzatých právne záväzných aktov Európskej únie vo veci posudzovania vplyvov na životné prostredie je v súlade s právom Európskej únie.

e) Či nedostatočne eurokonformný výklad jednotlivých inštitútov je v súlade s právom Európskej únie.

f) Či výklad práva, že uplatnenie pripomienok verejnosti po prejavení záujmu na konaní podaním odvolania nemožno brať ako riadne uplatnenie pripomienok je v súlade s právom Európskej únie, a to najmä Smernice EIA.

g) Či domáhania sa priamej účinnosti Smernice EIA v konaniach o posudzovaní vplyvov na životné prostredie ak výklad práva orgánmi verejnej moci nie je eurokonformný je v súlade s právom Európskej únie.

29. Žalovaný ani ďalší účastníci konania sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa nevyjadrili.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

30. Najvyšší správní soud Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

31. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

32. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

33. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

34. Kasačný súd na úvod ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa musí uviesť, že sťažovateľ síce podal rozsiahlu kasačnú sťažnosť, avšak jej obsah bol na mnohých miestach neurčitý a plný teoretických východísk bez ozrejmeneia ich aplikácie vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu. Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými výhradami. V kasačnom konaní majú účastníci rovnoprávne postavenie a súd je oprávnený preskúmať rozsudok správneho súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 SSP).

35. Kasačná sťažnosť žalobcu obsahuje všeobecné deklaratórne tvrdenia, ktoré neboli spôsobilé zjavne spochybníť správnu úvahu žalovaného. Potreba konkrétnych skutočností pritom vyplýva z § 440 ods. 2 SSP, v zmysle ktorého: „Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.“ Uvedené ustanovenie vyžaduje, aby sťažovateľ v kasačnej sťažnosti priamo reagoval na právne posúdenie správneho súdu, čo však neurobil. Sťažovateľov úspech v danej veci preto do značnej miery predurčuje kvalita kasačnej sťažnosti. Kasačný súd preto zameral svoj prieskum v nasledovnom rozsahu.

36. Kasačný súd zameral v úvode svoju pozornosť vo vzťahu k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu. Dôkladne sa pritom oboznámil s celým obsahom administratívneho spisu, ako aj prvostupňovým rozhodnutím a rozhodnutím žalovaného, pričom sám nezistil nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí, ktorá by spočívala v ich nedostatočnom odôvodnení. V tomto smere kasačný súd odkazuje na bod 75. a nasl. rozsudku správneho súdu, kde reagoval na obdobnú námietku sťažovateľa ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a ich nedostatočného odôvodnenia.

37. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že prvostupňový orgán dospel k záveru, podľa ktorého zo zhodnotenia predpokladaných vplyvov navrhovanej činnosti vykonanej v etape vypracovania zámeru k navrhovanej činnosti vyplýva, že sa nepredpokladajú také negatívne vplyvy, ktoré by mali za následok významné zhoršenie stavu životného prostredia a zdravia obyvateľov v záujmovom území, oproti povolenému existujúcemu stavu, ktoré by bolo potrebné ďalej posudzovať podľa zákona o posudzovaní vplyvov.

38. Tento záver je podložený skutkovými zisteniami, ktoré zahŕňajú podrobné údaje o predpokladaných priamych a nepriamych vplyvoch na životné prostredie. Ďalej prvostupňové rozhodnutie zahŕňa rámec opatrení na zmiernenie nepriaznivých vplyvov jednotlivých variantov navrhovanej činnosti na životné prostredie zameraných predovšetkým na ochranu zdravia ľudí, ochranu podzemných a povrchových vôd, ochranu pred hlukom a vibráciami a ochranu horninového prostredia, a to v podobe uloženia konkrétnych povinností s odkazom aj na relevantné osobitné právne predpisy (bližšie špecifikované na str. 15 prvostupňového rozhodnutia).

39. Prvostupňový orgán uviedol aj stanoviská dotknutých správnych orgánov, ktoré vyjadrili kladné stanoviská s odporúčením ukončiť proces EIA v zisťovacom konaní bez pripomienok, resp. v prípade jedného dotknutého orgánu - Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia na úseku štátnej vodnej správy išlo o kladné stanovisko s odporúčením ukončiť proces EIA s pripomienkami, pričom časť týchto pripomienok bola prvostupňovým orgánom zahrnutá do opatrení určených vo výrokovvej časti rozhodnutia. Zároveň prvostupňový orgán primerane aplikoval kritériá pre zisťovacie konanie podľa Prílohy č. 10 k zákonu EIA, pričom vzal do úvahy vtedajší stav životného prostredia v dotknutom území.

40. „K nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu kasačný súd uvádza, že ide o jednu z najzávažnejších väd, ktorou môže byť napadnuté rozhodnutie zaťažené. Nesporne ide o takú vadu, ktorá bráni správne súdu napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť preskúmať. Jednoducho povedané, nepreskúmateľné je také rozhodnutie, z ktorého nemožno zistiť, ako bolo rozhodnuté, o čom bolo

rozhodnuté alebo prečo bolo rozhodnuté práve tak. Naproti tomu nedostatok dôvodov znamená absolútny nedostatok odôvodnenia, ale aj to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu...“(rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 5Sžfk/61/2019 zo dňa 28. júla 2022). Na základe uvedeného sú podľa kasačného súdu dostatočne zrejmé dôvody, pre ktoré prvostupňový orgán rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia, a preto námietku nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia hodnotí ako nedôvodnú.

41. Kasačný súd zároveň konštatuje, že zo strany správneho súdu došlo k dostatočnému vysporiadaniu sa so sťažovateľovými námietkami, ktoré sa týkali nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a nevysporiadania sa so sťažovateľovými pripomienkami. Je potrebné zdôrazniť, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Je potrebné vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje predovšetkým právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Správny súd preto nepochybil, keď súc viazaný skutkovým stavom vychádzal predovšetkým so skutočnosťami obsahujúcimi v napadnutých rozhodnutiach prvostupňového orgánu a žalovaného. Správny súd sa pritom podrobne zaoberal otázkou, či bol postup prvostupňového orgánu zákonný pokiaľ v danej veci neprihliadal na pripomienky sťažovateľa.

42. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že prvostupňový orgán v súlade s § 18 ods. 2 písm. b) a § 23 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov zaslal listom č.: OU-ZA-OSZP3-2020/026490-002/HnI zo dňa 1. júna 2020 zámer navrhovanej činnosti rezortnému orgánu, povoľujúcemu orgánu, dotknutým orgánom a dotknutým obciam. Následne sťažovateľ dňa 2. júna 2020 doručil prvostupňovému orgánu prostredníctvom e-mailu bez autorizácie odôvodnené písomné stanovisko k zámeru, pričom správny súd v súlade s právnym názorom žalovaného konštatoval, že sťažovateľovi, nevzniklo postavenie účastníka konania z dôvodu, že podanie vykonané podľa zákona o e-Governmente nebolo následne doplnené v listinnej podobe, v elektronickej podobe s autorizáciou alebo ústne do zápisnice, a teda nemožno ho považovať za podanie vykonané v súlade s ustanovením § 19 správneho poriadku. Keďže podanie nebolo v lehote troch pracovných dní doplnené v podobe, s ktorou zákon spája právne účinky, nemohlo vyvolať zamýšľané právne účinky, teda nahliada sa naň ako by nebolo vôbec podané.

43. Kasačný súd sa stotožňuje s prijatým právnym názorom, že podanie sťažovateľa zo dňa 2. júna 2020 nevyvolalo za uvedených okolností právne účinky, keďže nebolo riadne doručené a za týchto okolností v konaní pred prvostupňovým orgánom nevzniklo sťažovateľovi ani účastníctvo. Prvostupňový orgán pritom nepochybil, pokiaľ na sťažovateľove pripomienky neprihliadal.

44. Zároveň sa však nemožno stotožniť s navrhovaným postupom, ktorého sa dožaduje sťažovateľ, aby sa žalovaný vysporiadal s argumentáciou uvedenou v odvolaní, tak ako keby boli pripomienky riadne uplatnené v konaní. Úlohou žalovaného nie je nahrádzať činnosť prvostupňového orgánu a späťne vyhodnocovať pripomienky, ktoré neboli riadne a včas prvostupňovému orgánu doručené v rámci vyššie uvedenej lehoty. Naopak jeho úlohou je posúdiť zákonnosť prvostupňového rozhodnutia, a ak je to nevyhnutné, môže konanie doplniť a prípadné zistené vady odstrániť. V uvedenej veci sa však o takýto prípad nejedná, keďže prvostupňový orgán prihliadal na všetky riadne doručené stanoviská v zmysle § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov a ani z dikcie § 24 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov sťažovateľovi priamo nevyplýva právo podať odôvodnené písomné stanovisko, ktoré zahŕňa pripomienky v zmysle § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov.

45. Čo sa týka námietky, že prvostupňový orgán nezohľadnil náležitosti výroku rozhodnutia s ohľadom na § 29 ods. 13 zákona o EIA a § 17 zákona o životnom prostredí, túto námietku rovnako kasačný súd hodnotí ako nedôvodnú. Podľa kasačného súdu výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje tak náležitosti ustanovené v § 47 ods. 2 správneho poriadku ako aj určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Keďže ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu podľa zákona o posudzovaní vplyvov, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmiernujú vplyv na životné prostredie. Kasačnému súdu nie je zrejmé, na základe čoho dospel sťažovateľ k presvedčeniu, že takéto opatrenia nie sú dostatočné a nezmiernujú negatívne vplyvy na životné prostredie. Uvedené opatrenia vyplývajú z prezentovaných stanovísk dotknutých orgánov v podobe pripomienok, ktoré boli prvostupňovému orgánu riadne doručené v súlade s § 23 ods. 4 zákona o posudzovaní vplyvov.

46. Pokiaľ sťažovateľ v súvislosti s predmetnou námietkou poukazoval aj na rozpor s § 17 zákona o životnom prostredí, aj takto formulovaná námietka je nedôvodná. K výkladu § 17 zákona o životnom prostredí sa už kasačný súd vyjadril a súc viazaný svojim skorším právnym posúdením, na tento v celom rozsahu odkazuje: „Ustanovenie § 17 ods. 1 zákona o životnom prostredí ustanovuje všeobecnú povinnosť každého predchádzať znečisťovaniu alebo poškodzovaniu životného prostredia. Predmetné

ustanovenie sa tak týka najmä povinností stavebníka (v tomto konaní ďalšieho účastníka konania), nie správneho orgánu vydávajúceho stavebné povolenie. Kasačnému súdu nie je zrejmé, ako z uvedeného ustanovenia žalobca vyvodil nedostatočnosť zdôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a keďže žalobca svoje posúdenie neoprel o nijaké ďalšie ustanovenia ani dôkladnejšie nevysvetlil, kasačný súd nemohol vzhľadnúť dôvodnosť takejto námietky.“ (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/25/2022 zo dňa 26. októbra 2023, bod 18).

47. Vo vzťahu k námietke, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, je potrebné uviesť, že daná námietka bola už vyhodnotená rovnako kasačným súdom nedôvodná okrem iného aj v rozhodnutí sp. zn. 5Svk/30/2023 zo dňa 30. mája 2024, ktoré prešlo testom ústavnosti - uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024, v ktorom kasačný súd odkázal na svoj predchádzajúci rozsudok sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, na ktorý kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP primerane odkazuje: „36. Ak sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, aj túto námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V zmysle príslušných ustanovení § 24 ods. 1 zákona EIA príslušný orgán má povinnosť zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o zmene navrhovanej činnosti, o prístupe verejnosti) a podľa § 29 zákona EIA zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnúť či kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Žiadne ustanovenie zákona EIA nestanovuje povinnosť príslušného orgánu zverejňovať stanoviská dotknutých orgánov, z toho dôvodu kasačný súd vyhodnotil postup príslušného orgánu za zákonný. Ak sťažovateľ odkazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i/ zákona EIA, podľa ktorého príslušné správne orgány zverejňujú aj iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia, toto ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že neupravuje povinnosť sprístupňovať iné dokumenty ako sú uvedené v danom ustanovení (tieto zákonodarca presne určil), ale týka sa informácií nezachytených v dokumente. Navyše, ak toto ustanovenie odkazuje na „povolenie“, toto treba vykladať v súlade s definíciou tohto pojmu stanovenou v § 3 zákona EIA, pričom ide o rozhodnutie v nasledujúcom povoľovacom konaní a nie o rozhodnutie vydané v zisťovacom v konaní, ktoré je predmetom posudzovanej veci.“

48. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny orgán je povinný zverejniť všetky informácie dôležité pre vydanie akéhokoľvek rozhodnutia podľa zákona o posudzovaní vplyvov, teda okrem samotného zámeru s prílohami aj vyjadrenia dotknutých orgánov, vyjadrenia verejnosti a doplňujúce informácie, pretože iba takýmto spôsobom sa môže reálne skonzumovať právo na informácie zo strany najširšej verejnosti, v tomto smere kasačný súd uvádza, že § 24 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov jasne ustanovuje, aké skutočnosti zverejňuje príslušný orgán verejnosti na svojom webovom sídle, prípadne aj na svojej úradnej tabuli. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že tento postup bol plne dodržaný, pričom uvedené vyplýva aj z internetovej stránky, na ktorej bol predmetný zámer zverejnený (K.:/..S..M.-XX-B.-W.-XXX)

49. Sťažovateľ rovnako namietal, že mu bolo znemožnené vykonať konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov, pričom podľa jeho názoru, ak si verejnosť konzultáciu uplatní, správny orgán má úradnú povinnosť konzultáciu zvolať. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľom namietané nevykonanie konzultácií podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov bolo rovnako už predmetom prieskumu kasačného súdu. Senát kasačného súdu konajúci v prejednávacom prípade rovnako ako iné senáty vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú a keďže nevzhliadol nijaký dôvod odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, v súlade s § 464 ods. 1 SSP cituje rozsudok sp. zn. 4Svk/12/2024 zo dňa 23. októbra 2024: „46. Čo sa týka nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA, kasačný súd poukazuje na východiská uvedené v rozsudku sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, v ktorom sa uvádza, že úvodné ustanovenia novely č. 2014/52/EÚ smernice EIA, konzultácie v zisťovacom konaní len odporúčajú ako „dobrý správny postup“ (bod 29.). Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom posudzovania vplyvov na životné prostredie v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykoná, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup. Konzultácie v zmysle § 63 zákona EIA sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zváži vhodnosť ich vykonania. Uvedené závery z ústavnoprávneho hľadiska preskúmal aj ústavný súd (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024).“

50. Kasačný súd sa stotožnil s odôvodnením správneho súdu, podľa ktorého sú konzultácie v zmysle § 63 zákona o posudzovaní vplyvov v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zváži vhodnosť ich vykonania, pričom nie je možné bez ďalšieho popierať zákonnosť postupu správnych orgánov, pokiaľ v rámci zisťovacieho konania nepristúpia k

vykonaniu konzultácií podľa § 63 zákona o posudzovaní vplyvov formou ústneho pojednávania. Z obsahu administratívneho spisu je navyše zrejmé, že v rámci zverejnenej informácie pre verejnosť podľa § 24 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov, bola verejnosť riadne oboznámená s možnosťou zúčastniť sa konzultácií v zmysle § 63 zákona o posudzovaní vplyvov na Okresnom úrade Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie, Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina v pracovných dňoch v čase od 8:00 hod do 14:00 hod.

51. V súvislosti s návrhom sťažovateľa na podanie prejudiciálnych otázok, kasačný súd uvádza, že podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ platí, že ak sa otázka výkladu zmlúv podľa ods. 1 položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ. Proti rozhodnutiu kasačného súdu nie je prípustný opravný prostriedok okrem ústavnej sťažnosti, a preto sa naň vzťahuje táto povinnosť (SD EÚ Križan a i. z 15. januára 2013, C-416/10, bod 72). Judikatúra Súdneho dvora EÚ však z nej pripúšťa tri výnimky, keď: a) nastolená otázka nie je relevantná, b) predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdneho dvora (acte éclairé), alebo c) správne uplatnenie práva Únie je tak jasné, že tu nie je priestor na žiadne rozumné pochybnosti (acte clair).

52. Povinnosť obrátiť sa na Súdny dvor s otázkami práva Únie, ktoré žiadal sťažovateľ navrhovanými prejudiciálnymi otázkami vyriešiť, výkladom vnútroštátneho práva, nevznikla. Prejudiciálne otázky predložené sťažovateľom boli nekonkrétne, a tento nevysvetlil, ktoré konkrétne normy európskeho práva majú byť vyložené v posudzovanej veci. Za týchto okolností dospel k záveru, že nie je povinný iniciovať konanie pred Súdnym dvorom EÚ. Kasačný súd preto tento návrh zamietol podľa § 25 SSP v spojení s § 162 ods. 3 CSP.

VI. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

53. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

54. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevezhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané. Ďalším účastníkom konania náhradu trov kasačného konania nepriznal, pretože im v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by im trovy kasačného konania vznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP)

55. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.